

ספור על נורה לציור

מילדות חלמה להיות ציירת, אמן פורטרטים. כשלמדה עדיין ב"למל" ראה צייר את תמונותיה והתפעל: "זו צריכה ללמוד ציור!"

בגיל 16 נרשמה ל"בצלאל", אחר מלחמה מרה בבית: אביה, יעקב שחראי, היה עסקן דתי ממיסדי ועד הקהילה בירושלים וחלוץ העתו-נאים החרדים בארץ (היה עורכו הראשון של

"הצופה"). בציור ראה "תרבות רעה". אבל אחר שהנערה כמעט חלתה מצער, נכנע האב ונמרוצת הזמן אף הביא בשבתות יהודים מבית הכנסת שיראו את הציורים, ה"גדוניה" של בתו. ארבע שנים למדה ב"בצלאל",

"מה יצא מזה?" גאנחת כיום בלהה-שחראי-פרידמן. "רק מורה לציור..."

שמור עמה מכל משמר. מכתב המלצה שכתב ביאליק ל... ביח"ל לשיניים-חותבות בלום: "הצעירה המוכיח בלהה שחראי, בתו של ידידי הסופר החשוב והעסקן הציבורי הידוע מר יעקב שחראי מירושלים, מבקשת עבודה בהח"ר ש-לכם. עד עכשיו עסקה

בציור ובכיור והיא חל-מידת בצלאל... אבל בעבודת השיניים לא מצאה סיפוק.

זה 33 שנה היא מלמדת ציור בבית"ס לבנות חלפיות בח"א ו-28 שנה ב"שרשים" בשכונת שפירא -- בתיה"ס שלה עטורים ציורים ומצטיינים במבצעי ציור. דירתה הקטנה ברמת-גן מקושטת כולה תמונות (וכבר נשאל בעלה מניין לו הכסף לרכוש כה הרבה תמונות...): לא עלה בדעוזה לערוך תערוכה.

אין זמן וגם אין אמו-ביציה, וגם לא אמו-נה בכוחותיה. המורה לציור מסתפקת בתערוכות הציור בביתה - וגונזת חלומות שלא נחגשמו.